

Keller Péter: Göre Gábor és a bor
(II Göre Gábor Humorkonferencia)

Ma divat a borról írni és beszélni.

Ma a borról szóló írásokat talán többen olvassák, mint más témájú írásokat.

Dédapám a borral kapcsolatban keveseknek jut eszébe.

Pedig szerette a bort.

Belakta a legkiválóbb borvidékeket: Dél-Balatont, Somlót, Tokajt és természetesen Egert.

Saját szőlője volt, és saját borát, „piros vizét” kínálta a vendégeinek.

Élete utolsó napjaiban tokajit ivott, avval gyógyította magát.

A Nagypapám által írt életrajzból, Az élő Gárdonyiból kiderül, hogy barátjának, Dankó Pistának szakszerű szőlőtermesztési tanácsokat adott

Írásaiban is megjelenik sok helyen a bor.

Erről is lehetne egy kötetet összeállítani. Gondoljunk csak A bor című népszínművére, vagy verseire, nótaszövegeire.

Feszty Árpád tanyáján két gerenda-felirat is arról tanúskodik, hogy szeretett poharazni:

„1894. szept. hó tizenhárom, tizennégy
Itt mulatott három ember, azaz négy.
Lányi Géza cimbalmozott
Gárdonyi meg ugrándozott

Vidám volt a nádas határ
Pósa dalolt, mint a madár
Ilyet nem látott a Kárpát
Isten veled Feszty Árpád.”

Másodszor is itten voltam
Örömben majd megholtam
A tanyádnak egy hibája
Nappal sincsen éjszakája.

1895 máj.12; Göre Gábor

Üzenetei nem közvetlen, direkt mondatok.

„Semmit ki ne mondj, amit az olvasó maga kitalálhat.”¹ - vallotta.

A Göre Gábor kötetek is ebben a szellemben íródhattak.

Tavaly sok szó elhangzott a Göre művek filozófiájáról.

---

¹ GÁRDONYI Géza, *Titkosnapló*, Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest, 1974, 55.

Ma abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy Bíró Úr közöttünk van.

Kérjük meg, hogy meséljen:

A perzsa Tsászárral így tanálkoztunk².

A zegyik babilonyba láttjuk, hogy magyaros forma urak jönnek be. Báránybőr süveg van a fejükön, hát mondok ezek valami magyar urak az ábrázatuk is azt mutati.

Mondok a legnyüstösebb bajszunak, hogy mondok.

- Aggyisten.

Néz rám barátságosan, de nem felel. Mondok mán mögengedjön a tekéntetős ur, de mán mégse möhet el a magyar embör egymás mellett hogy ne köszönnön.

- Jaj aszondi a vezetönk, mit csinál kend? Ez a perzsák tsászára.

Hát tsakugyan az vót, mert nem tudott magyarul. De azér mégis beszélgettünk a vezetönk nyelvével, mert két nyelve vót a vezetönknek, egyik magyar, másik nímöt.

Aszondi a tsászár:

- Kendtök is Ázsiából valók?

- Onnan mondok, de mink mán régön elgyöttünk.

- Mikor aszondi.

- Ezelőtt ezör esztendővel mondok.

Avval fogom a kulatsot, föl hajtom oszt odakénalom neki.

Aszondi mi van benne?

- Mi vóna? mondok, bor.

Rázi a felyit, hogy nem köll.

Mér mondok, ha nem is valami jó, de nem is nagyon alávaló.

- Aszondi a vallása nem engedi.

- Hát mondok sohase iszik?

- Nem aszondi.

- No mondok ha ijen ott a vallás, mán akkor mégis tsak inkább vagyok én biró Lepéndön, hogysen tsászár Perzsiába.

Nagyon mögszeretött ezér a szavamér. Mingyár akasztotta nyakamba egy nagy aranyos perzsa pítz, mög a sógornak is. De mög is köszöntem neki, magyarosan beletsapkodtam a tenyeribe, oszt mondok köszönöm a hozzám való barátságot, a gyereköknek még úgyse vöttünk vásárfiát hát éppen jó lösz.

Ennél többet se beszéltem perzsa tsászárral soha életömbe.

A történet a párizsi világiállításán játszódik, tehát 1900-ba vezet bennünket. A millennium után 4 évvel vagyunk. Abban a korban, amikor Zichy Jenő már megérkezett Ázsia-kutató útjairól, amikor a magyarság eredete különösen izgat mindenkit. Dédapám a tudományos munkákat kiegészíti azzal, hogy, hogy a bor a magyar emberhez kötődő, a magyar embert meghatározó, a magyar ember által tisztelt, szeretett ital, amit a magyar magáénak vall, amire büszke, amit szeret. Mert, hogy is mondta Bíró úr?:

„a magyar embör vagy vizet iszik vagy bort, mégis leginkább bort, ha töheti”³.

És hozzá teszem Bíró úr amikor álmában osztrák császár lett kis szalonnával, meg a „kulacsával” kezdte a napot és nem volt hajlandó kétfejű sast enni, csak borlevest. Minisztereit is „ebédre, mög egy pohár borra” hívta⁴.

---

² Bojgás az világba kötet

³ A levél a paradés vízről (Bojgás az világba kötet)

Ugye Bíró úr, a magyar ember és a bor összetartoznak, és minden szép, ha nem üres a „tsutora”:

*Szögény embörnek
Szögény a sora:
Krumpli a zebéd
Tök a vatsora
Node:
Akármí van vatsorára
Tsak lögyön az tsutorába
Lyó ideí bor
A zén kedves feleségöm
Virágos bokor!⁵*

Emlékszik Bíró Úr, hogyan köszöntötte a méltóságos asszonyt:

*„Fölvérattunk ime ulyév röggelére
Méltóságodnak is az tisztöletére
Aggyon a Jó Isten erőt egészségöt
Bort, buzát, szalonnát, tsöndes békességöt*

(...)

*Kerüjje ez házat mindön veszödelöm
De legkivált mint vót gyesznó veszödelöm
S ha egykor eljutnak tsöndes kimulásra,
Lögyön az lelküknek mönnybe föl jutása.⁶”*

Ugye észreveszik Önök is, hogy Bíró úr köszöntése arra utal, hogy a magyar ember számára, a testnek szóló jókívánságok között a bornál csak az egészség a fontosabb, de a bor mellett megjelenik a léleknek szóló kívánság is „az lelküknek mönnybe föl jutása”.

Ugye Bíró úr nem belemagyarázás ez! Hogy is köszöntötte az ezredfordulót?:

*„Tisztótt Mártony sógor lyó egészségöt és hasolló lyókat kívánok, továbbá bort, buzát,
békességöt, jó egészségöt, és hogy az Isten éltesön bennünket ebbe a zuly századba is.”⁷*

Jól tudom, Bíró Úr, Martsa lánya lakodalma alkalmával „egypár pohár borotskára⁸” hívta ugye a bárónét. Hogy is voltak azok a rigmusok?

*„Tisztótt vendégsor!
Gondóodik mostan a tehén magába:
Embörbe kerül-e, avagy tsak kutyába?
Ha kutyába került víz lastyog utána,
Ha embörbe került bor tsordul utána.
Azért hát mindönök az borbul igyanak:
Ez lakodalomba vigan mulassanak.*

---

⁴ Az tsudálatos álm elmondása. (Göre Martsa lakodalma kötet)

⁵ Levél az tanító urnak haza. (Durbints sógor kötet)

⁶ Levél a zuj esztendürül mög a Rigó tzigányrul. (Göre Martsa lakodalma kötet)

⁷ Uly esztendő napja minálunk így vót. (1901) (A pesti úr kötet)

⁸ A mönnyegzőre való készülődésök (Göre Martsa lakodalma kötet)

*Hej! ha neköm is bor áztati torkomat
Nem mindön szemétön találni páromat!*

Nem köllött valami nagyon biztatni a vendégöket, a zigaz, hogy a borom se kotsmai, hanem pogány bor. A harangozó sógor még a szömit is béhunya mikor ivott. Hát még a mit mink urak ittunk a zasztalfön. Ojat nem iszik tán a kiráj se.”⁹

Bíró úr bölcs. A teremtés valóban értelmezhető úgy is, hogy a borivás különbözteti meg az embert az állattól. De a borivás nem csak megkülönböztető tulajdonság, hanem csodálatos adomány. Képessé teszi az embert arra, hogy a teremtmények közül egyedül ő legyen képes mulatni. Ilyeténképp mivel a bor a mulatáshoz köthető ital, a borivás az életminőséggel összefüggő fogalom. A bor felkínálja, megadja az ember számára a boldog élet lehetőségét. De ezzel kell tudni élni! Mert aki ezzel élni tud, valami olyan fantasztikus képességet birtokol, amit Bíró úr úgy fogalmazott:

*Hej! ha neköm is bor áztati torkomat
Nem mindön szemétön találni páromat!*

A borivás öröm. minden ember számára rendelkezésre álló boldogság forrás. Aki jó bort iszik „szemit is béhunya mikor (iszik) és azt gondolja „Ojat nem iszik tán a kiráj se.”¹⁰

Bíró úr, nem a mai embernek írta levelét a „kohl mérögrül”¹¹? Hogy is volt az? Idézzük fel:

Azt is mögirom, hogy uly tanitót választottunk, mert a zelöbben lyobb kinyérre mönt a szomszéd Faluba.

No röttentő Nagytudományú embör ez a zuly tanitó, nem hijába hogy városi eredetü, pápaszömöt is visel, noha még ifju embör.

Még jóformán mög se melegödött, kihirdetteti az templom előtt, hogy estére gyüleközzenek bé hozzá az embörök, hát ögybe gyüleköztünk.

Mondok mit akarhat?

Hát aszondi, hogy aszondi tisztótt kösség, ennek utána vasárnaponkint tanítani fogom a zöregöket.

Mondok magamba ez éngöm nem illet, de mi a tsudára akarja tanítani a többit. Elmék magam is, hogy lássam.

Hát legelsőbe is arrul beszélt, hogy aszondi a zitaltul pusztul a magyar.

Mondok magamba, de fordítva beszél, mert mi éleszti a zembörbe a lököt, ha nem a zital? De mondok várjuk el a végit.

Hát magyarázza osztán, hogy a borba kohol rejlik, a kohol pedig mérög.

Tsak a felyemet rázom rá.

- Hát aszondi mér rázza kend a felyit?

- Hát először is azér mondok, mer azt tselekszöm az felyemmel amit akarok. Másotzor löhet, hogy a kohol mérög de az bor nem mérög az mán bizonyos.

Aszondi ki az, aki nem tapasztalta, hogy a zitaltul mögzavarodik a zembör?

- Mondok egyik zavarodik, mások okosodik, kinek mijen a természete.

Aszondi erre:

- Mindön borba tanáztatódik kohol mérög, avagy kend nem részögszik-e mög, ha sokat iszik.

Mondok:

⁹ Tovább így vót: (Göre Martsa lakodalma kötet)

¹⁰ Tovább így vót: (Göre Martsa lakodalma kötet)

¹¹ Bojgás az világba kötet

- Mögrészögdni mögrészögszök ha sokat iszok, de az nem a kohl mián esik, hanem hogy az bor lyóféle.

- No aszondi hát ez a zalkohl, ez a mérög, tehát minden bor mérges.

- Mondok löhet tanító uram, hogy a városi bor mérges, de a falusi bor nem mérges, legföjjebb a zembör mérges, aki iszik.

Minek okájér át is möntünk a tanítás után az kotsmába, hogy mögtapasztajjuk, hogy van-e kohl a Mózsa borába vagy nintsen? Kátsa is hozta az hegedüt, vigan danolásztunk, hát mondok itt a bizonyság, hogy más borba löhet mérög, de a mi borunkba nem hogy mérög vóna, hanem nagy kedves vidámság.

Nem is mönt el mán a következő vasárnap senki se a tanítóhon.

Még egyszer mondom, Bíró úr bölcs. De nem úgy egyszerűen bölcs. Ő nagyon nagyon bölcs!

Tényleg hagyjuk bebeszélni magunknak, hogy „zitaltul pusztul a magyar”? Senki nem meri megnézni a statisztikát, hogy Bíró Úr korában 1900 és 1910 között Magyarországi lakossága 1900 és 1910 között közel 760 ezer lélekkel mintegy 11%-kal nőtt, míg mióta tudományosan táplálkozunk és élünk, azalatt 2000 és 2010 között több, mint 200 ezer lélekkel azaz 2%-kal csökkent¹².

Senki nem meri kimondani, hogy a zital éleszti a zembörbe a lölköt? Tudjuk egyáltalán azt, mi a lélek? Vagy tagadjuk?

Senki nem tiltakozik ebben a tudományos világban, az ellen, hogy az rá van írva a palackra, hogy szulfitokat tartalmaz, de az nincs, hogy figyelem!, ez a bor olyan, hogy „éleszti a zemörbe a lölköt”.

Senki nem veszi észre, amit Bíró úr tudott, hogy a bor nem fizikai mértékegységgel mérhető folyadék? Az embervidámítás mértéke a csutora volt. Egy csutora 5-8 liter. Az esti multság mértéke fél csutora: tehát legalább 2,5 liter. Ebben benne volt a szalonnázás, a beszélgetés, a nótairás, a nótázás, még a tánc is. Ma deciliterben gondolkodunk és azt nézzük, hogy hány óra alatt szívódik fel az alkohol, hogy beülhessünk az autóba és rohanhassunk. Hol itt a lélek, hol itt a mulatás, az emberi együttlét öröme? Alétezés öröme? A teremtettség öröme?

Azokká a mérges emberekké váltunk, akiket Bíró úr sosem tudott megérteni. De erről nem a bor tehet... A bor ismeri az emberi lelket. Minden ország bora ismeri...

Bíró úr, hogyan is volt Párizsban¹³?:

Hogy ím a kulatsom megüresödött, hiába nézelöttünk tzégér erányába, végtére is borszagot éréztünk egy alytóba, benyitottunk oszt mondok a kotsmárosnak aggyisten jónapot. Vartyogott valamit, de nem értött.

Mutatom neki a kulatsomat, mög egy farankot is, hát arrúl mán pödözötte, hogy mit akarok, kérdözött is mindönfélit a maga nyelvin, de mondok beszélhet neköm az ur akár hótig! Mondok aztán ihol a kulats, szagojjon belé, ez mögmondi mit akarunk, oszt ihol a farank is, ez mög mögmondi, hogy mennyit.

Hát belé is szagolt, oszt ojjan jó bort tsordított belé, hogy mingyár félre állt tüle a kalapom.

Ott hogy a Városerdejébe éréköztünk, leültünk egy nagy tzifra kúkapu alá, oszt előszöttük a jó hazaji szalonnát, oszt a sógor mingyán tüzet bagzott, annál piritottunk.

¹² https://www.ksh.hu/docs/hun/xstadat/xstadat_hosszu/h_wdsd001a.html

¹³ Bojgás az világba kötet: Itt leíródik, hogy milén az a farantzia Város?

Hát gyön oda a sok nép, néz bennünket, de gyön oda egy röndér formájú úr is, oszt lármáz pogányul, de mondok lármázhat az úr, siket vagyok én Párizsba mög az is löszök ameddig itt vagyok. Hát amikor a tüzet eltaposta, akkor értöttük mög, hogy a tűz erányába haragudott.

Csakhogyan mán akkor mögpirult a szalonna, hát nem bántuk, mög aztán hogy megkénáltam a kulatstsal az ű haragja is elmult. Nem ivott a borombúl, de nem is bántott.

Mink aztán, hogy ott lepött az este is, bámultuk a töméntelen sok lámpást, mög a sok hintót.

- Mán mondok a sógornak, nem löhet másképpen, tsak úgy hogy itt tsupa báró lakik.

Végtére az italtul nekünk is jókedvünk kereködött, öszve ölelköztünk oszt rá keztek a Tsitsónét, de arrúl is tsak leparantsótak bennünket.

- No mondok hát mit ér a sok tündéri útza, ha még végig se löhet danóni benne.

A francia bor értéke nem kizárólag az, hogy Burgundiában, vagy Bordeauxban terem. Bíró úr erről nem tesz említést. Az ő kulacsába a szalonnasütés, a danászás, a jókedv töltődik¹⁴.

Hogyan mondta Bíró úr?:

...a városi bor mérges, de a falusi bor nem mérges, legfőjebb a zembör mérges, aki iszik.

Elmeséli Bíró úr hogyan esett a pesti úrral, a „mérges emberrel“?:

„Mikorra kiértünk jól kifutott bennünket a meleg, de legkivált a pesti urat. No aszondi a tüzes poklon jut köröszkül az embör a kend hűvösségére.

Igy esik legjobban mondok.

Avval kinyitom a pintze ajtót oszt mondok a Kátsának rakj egy kis tüzet, oszt ihol a szalonna mög a só, pirijjad.

Hát a Kátsa tüzet bagzik nagy hamarosan oszt süti a szalonnát, de a zur aszondi, hogy ü szomjas majd kiszárad a lelke. Mondok ne busujjék amíg ezt a 6-t hordót láti, de mondok hátha önnénk előbb.

- Nem aszondi előbb iszok.

Teli tsorditom neki a zitzés bögrét¹⁵, hát úgy kihörpenti, hogy hármát se mozdul az gigája, no mondok aggyisten egészségire, tsak mög ne ártson.

- Nem árt ez üneki aszondi, - könnyü bor.

- Nono, mondok.

Avval mink is iszunk egy-egy kortyot. Akközbe mögsül a szalonna, megdörgöjjök az kinyeret egy kis foghagymával, oszt jól bépofázunk.

Mondok most mán ihatunk. Hát ittunk is. A Kátsa elővötte az hegedüjít, oszt mondok a legujabbat.

Hát rá is zöndítötte, hogy aszondi:

Begyön a pap a kösség szobába,

Bíró uram mit tsinál magába?

Nem vagyok én sohase magamba,

Mikor tsutora¹⁶ lóg az nyakamba.

14

¹⁵ 1 icce 7-8 deci, vagy a régi magyar úrmérték szerint 0,84 liter

¹⁶ 5–8 literes bor- vagy pálinkatartó edény. Kulacs néven is ismert

*Mikor tsutora lóg az nyakamba,
A jó Istent áldom én magamba,
Mer az a jó Isten ha nem vóna,
Akkor bizony tsutora se vóna.
Itt a pesti urnak is fejibe száll az jókedv, ojan veszött tántzot kezd, hogy majd szétveti az
pintzét, oszt a nyakamba borul, összevissza nyali az pofámat, mög a Durbintsét, mög a
Kátsájét, no mondok magamba biztos, hogy közel a képviselő választás ideje.
Aztán jól elbeszélgettünk.”¹⁷*

Olyan szépen mondja Bíró Uram, *Mikor tsutora lóg az nyakamba,/A jó Istent áldom én magamba,/Mer az a jó Isten ha nem vóna,/Akkor bizony tsutora se vóna.*

Hát ez a nagy titok Bíró uram?:

*„A mi ősapáink sokáig mér éltek?
Azér mert borral mög petsönyével éltek.”¹⁸*

*„Noé apánk köröstyény embör vót, mert nemtsak a bort szerette, hanem gyesznó ólat is
tsinált az bárkába, hogy a zemböri nemzet kóbászból ki ne foggyon, se szalonnából.”¹⁹*

Ugye ismerik Noé történetét: A vízözön után első dolga az volt, hogy amikor kiszállt a bárkából, szőlőt telepített. (Noé, a földműves, szőlőt kezdett telepíteni. Ter 9,20) Örült a szőlőnek, örült a termésnek, örült a bornak, örült Isten jóságának és azt élvezte a borban. De túlzásba esett (Amikor bort ivott, megrészegült és meztelenül feküdt sátrában Ter 9,21). Megrészegedett.

Ebből a történetből Kám fia nem azt vette észre, hogy szerette a bort, hanem hogy megrészegedett.

És milyen érdekes, a vizet borra változtató Isten nem Noét, hanem Kámot, a fiút bünteti...

Göre Gábor egy magyar Noé. A bort igazán szerető, tisztelő emberek Noé követői. Ahogyan Noé az özönvíz után szőlőt ültetett, úgy 1894-ben, amikor a Citadella az akkor 25 éves főváros birtokába került mit is javasolt Bíró uram:

*„Lyó egészségöt és hasolló lyókat kívánok, továbbá azt irhatom, hogy most mán a Szengöllér
högye mögen az magyaroké, vissza atta a kiráj, de a sok urnak majd hogy széjjel nem dül az
feje, hogy mit tögyön vele, oszt mán azt is olvastam, hogy szoborház lögyön ottan, mög azt is,
hogy tsillagvizsgáló ház. No mondok látszik hogy az budapesti embör nem mezeji embör mer
ha mezeji embör vóna, mingyán möglátná hogy azt a högyet a jó Isten is szőlőhögynek
teremtötte. A tetejibe mög pintze való. Többet ér az mindönnél, mivelhogy a lyó bor orvosság
is mög aztán hát nem akkor láttyuk-e legragyogóbban még a zéji tsillagokat is mikor
kilépünk az pintzébül?”²⁰*

Azt mondja Dédapám, „Csak az igen finom humor becses. Ha könnycseppel van megszentelve.” (Titkosnapló).

Hol a könnycsepp?

Talán a méltóságos asszony köszöntésében. ...hogy a mennyekbe feljutás még a bornál is több.

¹⁷ A kapu tizimör A pesti úr kötet

¹⁸ Tovább így vót: (Göre Martsa lakodalma kötet)

¹⁹ A pesti úr kötet . A Levél a sógornak

²⁰ Szent Göllér högyrül mög a gyesznó torrul. Durbints kötet

Talán Noé történetében, és a Gellérthegyen. Noé történetében a vízözön után vagyunk, a gellérthegyi történetet a 48-as szabadságharc előzte meg. Sok bűn, sok könny kapcsolja össze a két szituációt. Mind a kettőben ott van az Isten és mind a kettőben arra biztatja az embert, hogy szőlőt telepítsen.

Miért pont szőlőt?

Mert a szőlőnek üzenete van:

Én vagyok az igazi szőlőtő, s Atyám a szőlőműves (Jn,15,1)-mondja Jézus a búcsúbeszédében. Noé ezt még nem hallotta, de tudta, hogy ki az igazi szőlőműves és örült a bornak.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz.(Jn,15,5)- ezt a Jézus mondást már ismerte Göre Gábor. Vessző akart maradni, de gyenge volt mint Noé. Mégis, azt hiszem érzi az ember, hogy nem a kohol méregről, hanem valami az isten-gyermekségből adódó béke és nyugalom és sugárzik történeteiből.

Meséljen még egy ilyen kedves történetet Bíró uram:

„Lyó egészségöt és hasolló lyókat kívánok a husvétii szent ünnepekre mind közönségösen, továbbá hogy számot vetöttem a lelkömmel mondok a zigaz is 7-tször botlik de neköm is ölég löhet a rovásomon, hát mondok nagypéntökön a zannyukomnak ez máii szent napon kanál nem fordul mög a zén markomba, no aszondi tudom nem állja mög kend, tavaj is tsak délig állotta, no mondok möglátod, hogy mijen a zigazi köröszvény embör.

Elmöntem az templomba, oszt ott hallgattam, hogyan siratozza Jeremiás próféta az jeruzsálemi város pusztulását. Hogy aztán kigyüvök az templombúl aszondom Durbintsnak:

- Böjtöl-e kend?

- Aszondi böjtölök.

- Kinyérig-e vagy vizig is?

- Aszondi egy befaló falás se mögyön ma belém.

Oszt aszondi.

- Tuggya kend bíró sógor az a jeruzsálemi szent lyáték nagyon nyomi a lelkömet.

Mondok a zenyimet is. Hanem hogy közel se lögyünk a konyháhon, gyerünk ki sógor a szőlőbe.

Avval béfordulunk az tarisznyáér oszt ki a szöllőbe. De a tarisznyába nem vót sömmi, tsak úgy szokásbul vetöttük az vállunkra.

Mán délfelé lyárt a züdő mikor kiérköztünk, oszt hogy ekkis szél is löngedözött, hát ügön rágondótam arra, hogy péntökön bableves nálunk a zebéd, oszt hogy a világon sints annál lelkösebb eledel, kivált ha két-három darabka füstött kóbász is úszkál benne.

De mondok távozz tülem bableves!

A sógorral körüljárogattuk a szőlőt, oszt hogy elfáradtunk, lötelepöttünk a borotzfa alá, virágzik mán szépön a zis.

Aszondi a sógor mennyire járhat a züdő?

- Mondok ahogy a nap állásárúl vélekszök, löhet mán két óra is.

- No aszondi a sógor magam is igy gondolom ö. m. a f.

- Mér mondok, tán kend is az kanálra gondót?

- Arra aszondi, de ezt a zegy napot tsak mögállom ö. m. a f.

De tsak kedvetlenök vótunk oszt mondok a sógornak gyerünk be a pintzébe, igyunk egy ital bort, inni löhet.

- Aszondi ú megfogadta, hogy se nem öszik, se nem iszik az máii szent napon.

- Mondok a szent apostolok is ittak a zutósó vatsorán.

- Igaz aszondi.
- Hát mondok a szent misébe nem iszik-e a pap?
- De aszondi iszik.
- No mondok hát egy kis ivás szent tseleködet, ha kögyes gondolattal iszunk, nem vétkezünk. Hát ittunk kögyes gondolattal, de lám a zéhösség meginkább markolászta az bögyünket.
- Sógor mondok van-e valami a kend tarisznyájába?
- Nincs aszondi ö. m. a f.
- No mondok a zenyimbe sintsen.

Avval tovább iszunk.

De hogy im a bor nagyon kívántatott mán valami harapni valót, mondok nem löhet az vétök, ha egy falatot öszik a köröszvény lélök.

Aszondi a sógor mán az tsakugyan nem löhet vétök, mivelhogy maga Jézus urunk is azt mondotta a zutolsó vatsorán, hogy aszondi ögyetök.

De hiába forgattuk össze a pintzét, semmit se tanáltunk.

Mondok rakjunk legalább ekkis tüzet, mingyán nem ojan szomorú a zélet mihent ekkis tüzet lát a szöm.

Akkor lyutott eszömbe, hogy a zannyukom ekkis kolompért ültetött a szőlő végibe. Mondok egy kolompér nem a világ. A sógor is. Beleraktuk a tűzbe a kolompért, hát ahogy fölnezök a göröndára ott látom, hogy egy papirosba szalonna van, még gyesznőöléskor töttem oda az Kátsával ajtó kenőnek.

- Mondok a sógornak szalonna van itt, de ne ögyünk.
- Ne ögyünk aszondi, pedig lyó lönne sütni a kolompérhon.
- Lyó mondok, mer só is van itt.
- Aszondi ha egy kicsit mögzsiroznánk ezt a kolompért, mögverne-e az Isten bennünköt?
- Nem gondolom mondok mivelhogy nem a lyavábul való ez a kolompér.

Hát hogy a bor is biztatott bennünköt, bizony elzsiroztuk a szalonnát, oszt hogy kárba ne vesszön a töpörtyüje, hát azt is befalogattuk.

Bözzög tsudálkozik majd a zannyuk, hogy mér kel ojan ritkásan a zú kolompérja a szőlő végibe, hát anná különben se történt velem, hogy előbb öttem vóna az kolompért mint ahogy teröm.

De ezt a levelemet ki ne szörkesszék a zulyságba mivelhogy másnap ugyan háborgatott az lélekösméret, de mondok a sógornak, ne búsujjon kend, mer ha a szalonna nem tanálkozott vóna a pintzébe, mög ojan nagyon éhösek nem vótunk vóna mégis tsak mögállottuk vóna a nagy böjtött.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok

Göre Gábor

biró úr.²¹

---

²¹ Levél a szent böjtölésről (Göre Martsa lakodalma kötet)